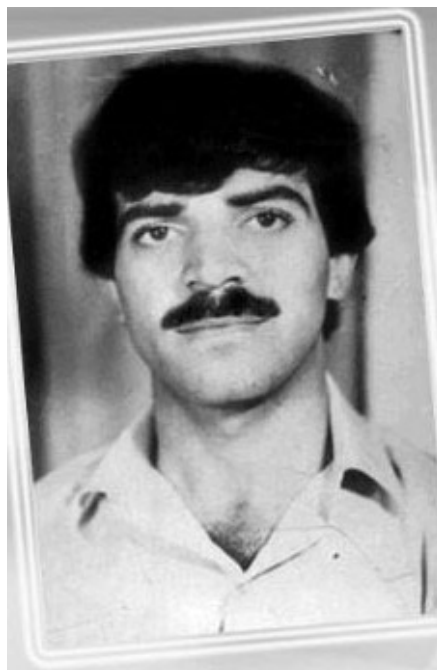

Şəhid şair

Müşfiqin taleyini yaşamış əminəvəsi

Həmin gecə qanıçan sovet ordusunun güllələrinə tuş gələnlərdən biri də 28 yaşlı nakam şair Cavad Yunis oğlu İsmayilov olub. O Cavad ki, şeirə, sənətə sıx bağlı olan İsmayilzadələr nəslinin nümayəndəsi, Mikayıl Müşfiqin doğma əmisi nəvəsi idi.

Ölməz Mikayıl Müşfiq yazmışdı:

**Həyatdan doymayan, işdən doymayan,
Əfsanə sözlərə məhəl qoymayan,
Xalq ilə titrəyən, xalq ilə gülən
Vətəncin yaşayan, Vətəncin ölən
Səmimi bir insan nə bəxtiyardır.**

Sanki elə özü üçün, dostu – istiqlal şairi Əhməd Cavadın eşqinə onun adı qoyulmuş Cavad Qəmli üçün yazıb ölməz şairimiz. Onu da qeyd edək ki, qısa ömür yaşamış Cavad həsr olunmuş “Dövrümüzün Müşfiqi” adlı qısametrajlı bir film də çəkilib. Ötən il Bakıdakı 159 nömrəli məktəbdə onun xatirəsinə həsr olunan gecədə göstərilib. Şagirdlər Cavadın şeirlərini söyləyiblər. Qızı Firuzə İsmayılova Vətən uğrunda şəhid olan Azərbaycan oğullarının qəlbimizdə xüsusi yeri olduğunu vurğulayıb: “Mən də Cavadın qızı, belə bir nəslin nümayəndəsi olduğuma görə fəxr edirəm”.

Mikayıl Müşfiqin həyat yoldaşı Dilbər Axundzadənin qızı Leyla Axundzadə isə bildirib ki, Cavad və onun kimi Azərbaycan oğulları hər zaman yaşayacaq.

Əli NƏCƏFXANLI
XQ

Cavadın da, 15 yaşında ikən Sibirə sür-
gün edilmiş atası Yunis Dağlının da, qar-
daşı Vahabın da yaradıcılığında sanki bir
Müşfiq qanı var, Müşfiq havası, Müşfiq
nəfəsi var”.

Cavad eynilə Müşfiq ruhunda şeirlər
yazırdı:

**Mən şair ürəkli bir yeni gəncəm,
Şüur, qabiliyyət, dəyanətim var.
Kim deyə bilər bir insana qarşı
Mənim pis əməlim, xəyanətim var?
Eh, ömür çox qısa olduğu üçün
Özümdən-özümə şikayətim var...**

Sanki ömrünün yarımçıq qalacağını
duymuşdu Cavad. Vahab deyir ki, o fəhlə
olsa da, şeir-sənət vurğunu idi. Yazardı,
amma heç kimə oxumazdı. Çox adam bil-
mirdi onun da şeir yazdığını. Atasından,
Müşfiqin ruhundan utanardı. İki qızı onun
əziz yadigarıdır – Firuzə və Əzizə. Onları
xoşbəxt böyütmək üçün hər cür zəhmətə
qatlaşırdı Cavad. İş yerində də elə bu zəh-
mətə keyfiyyətlərinə görə hörmət qaza-
nıbmış.

Yeri gəlmişkən, evlərində ona həsr
olunmuş guşə ilə tanışlığımız zamanı qar-
daşı bizə bir sənəd göstərdi. Bakı Şəhər
Xalq Deputatları Soveti Rəyasət Heyətinin
1992-ci il 3 yanvar tarixli qərarının surəti
idi. Orada yazılmışdı: “Şəhid xatirəsinin
əbədləşdirilməsi məqsədilə Xətai Rayon
İcra Hakimiyyətinin təklifini qəbul edərək,
Bakı Şüşə Zavoduna Cavad Yunis oğlu İs-
mayilovun adı verilsin”. Təəssüf ki, o za-
man çox keçmədən zavod bağlandığı üçün
şəhər sovetinin sədri M.Əliyevin imzaladı-
ğı bu sənəd kağız parçası olaraq qalıb.

Cavad fəhlə işlədiyi Bakı Şüşə Zavo-
duna axşam növbəsinə getmişdi. İş olma-
dığı üçün geri qayıdanda, o vaxtkı “XI
Qızıl Ordu” (indiki “20 Yanvar”) stansiya-
sında metrodan çıxan kimi güllə yağmu-
runa düşüb. Digər cavanlartək yalın əllə
tankların üstünə şığıyıb ki, qadınları, qız-
ları əzməsinlər. Yaralandığı üçün xəstəxa-
naya çatdırılsa da, tibb institutunun tələbə
qızları ona qan versələr də, Cavad 2 gün
sonra həyatını itirərək şəhid bacı-qardaşına
qovuşub...

Cavadgilin Bakının Dağlı məhəlləsin-
dəki evlərindəyik. Böyük qardaşı Vahab
İsmayilzadə (o da şairdir, gözəl şeirlər,
qəzəllər müəllifidir) deyir ki, elə bil, ta-
leyinin qəmli gələcəyi əvvəlcədən ona
bəlliymiş kimi, şeirlərini Cavad Qəmli
təxəllüsü ilə imzalayırdı. Bu barədə bir av-
tobiografik bayatısı da var:

**Qəmlidi,
Yer də, göy də qəmlidi.
Bu qəbri soran olsa,
Deyin Cavad Qəmlidi.**

Heyf ki, onun ömrü də, şeirləri də
yarımçıq qaldı. Şəhidlər haqqında ilk ki-
tabın müəllifi, həmkarım, Əməkdar jurn-
alist Rafiq Səməndər yazır: “Əgər şair
olsaydım, Cavad haqqında bu qeydlərimi
şeirlə yazardım. Qafiyə axtarmağa da çə-
tinlik çəkməzdim. Qafiyələri Cavadın öz
taleyi düzüb-qoşardı: Tale elə gətirib ki, o
da Müşfiq ömrü yaşayıb, Müşfiq əcəli ilə
ölüb.

**Mən də öz dövrümün bir Müşfiqiyəm,
Artıq yorulmuşam, yoxdur tapqətim...**
– deyib.